

den medføre, at Forbruget formindskes. Som sagt, jeg vil pege paa den store Vanskelighed, der er ved Afgørelsen af Kompensationsspørgsmaalet, netop paa Grund af de Forandringer, der ere skete henede, og jeg har i Forbindelse dermed gentaget, hvad jeg i øvrigt ikke har været i Tvivl om, at jeg vil acceptere den tidligere Regerings Udtalelser om, at man maa betragte Reformskattelovene som en Helhed, som noget, man ønskede og ventede at faa gennemført under et — ikke, fordi jeg i og for sig forlanger den fulde Kompensation, men jeg gaar ud fra, at naar man vil foretage en gennemgribende Reform paa Statsskatternes Omraade, saa maa man ønske, at denne Reform foretages under et, for at man kan være sikker paa, at man saa ogsaa i det, man vil gøre, fuldt ud overser Resultaterne. Man vil overføre til Kommunerne en Del af de sikre direkte Skatter, og derfor faar Staten en Indkomst- og Formueskat, som er beregnet til at skulle give henvend en Million mindre end det, som Staten taber. Jeg maa imidlertid sige med Hensyn til denne Beregning, at skønt den er udført med Grundighed og Dygtighed — det skal jeg fuldt ud erkende — saa er den dog ingenlunde saa sikker, at man med Tryghed kan gaa ud fra, at en Indkomst- og Formueskat netop vil give det beregnede Beløb. For Toldlovens Vedkommende har jeg allerede udtalt mig, og — ja, for Brædevinslovens Vedkommende ved jeg jo ikke, hvilket Resultat det høje Folketing her vil komme til, saa det er vel bedst at lade det Punkt hvile.

Der er fra forskellige Sider, navnlig fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) og Præstø Amts 6te Valgkreds (Fr. Bojsen), henvist til, at Regeringen muligvis staar i Færd med at forberede en Konvertering af Statsgælden, og der er fra disse ærede Medlemmers Side udtalt Ønske om, at noget saadant maatte ske. I modsat Retning gik jo Udtalelser fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), Efter at Norge for ikke længe siden havde faaet afsluttet Overenskomst i Udlandet om en Konvertering paa særdeles favorable Vilkaar, mente jeg, at det var selvfølgelig, at Regeringen maatte søge at indhente Op-

lysning om, hvorledes en eventuel Konvertering vilde stille sig for vort Vedkommende. Det er dette, jeg har gjort, men det er ogsaa alt, hvad jeg har gjort. Disse Oplysninger foreligge ikke endnu. Saa snart de foreligge, skal jeg søge Forhandling med Finansudvalget om denne Sag, der jo i det hele taget ikke egner sig til at behandles her i Salen. Men jeg skal kun udtale, at for mig er det ingenlunde afgjort, at man kan komme til en Konvertering. Jeg nærer ogsaa nogen Tvivl over for Henvisningen til den gode Virkning, som en saadan Konvertering indirekte har med Hensyn til Pengemarkedet. Jeg tror ikke, at vi have nogen synderlig Erfaring i saa Henseende med Hensyn til Loven af 1894, ikke nogen Erfaring, som man kan anføre som Bevis for, at en Konvertering har gjort saa overordentlig megen Gavn. Men det er jo selvfølgelig, at naar man fra Udlandet drager en stor Mængde Penge ind i Landet, vil Pengemarkedet paavirkes deraf, og der vil vise sig Virkninger deraf i Øjeblikket, men det er jo i og for sig ikke det, det kommer an paa. Den Virkning, som saaledes viste sig af Loven i 1894, har jo været i høj Grad kortvarig, og det har bekræftet sig her, hvad jeg for Resten aldrig har været i Tvivl om, naar jeg tidligere har haft Lejlighed til at udtale mig derom, at Regeringen kan ikke herhjemme ved Finansoperationer bestemme Rentefoden for længere Tid. Selvfølgelig kan man gøre det for et Øjeblik ved Operationer af den Beskaffenhed, som her er Tale om: Konvertering af Statsgælden eller deslige, naar der dertil optages ny Laan i Udlandet, men Virkningen forsvinder snart igen, og man staar magtesløs over for Rentefoden, som bestemmes af helt andre Faktorer, der ikke lade sig regulere fra Regeringens Side.

Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) rettede endelig et specielt Spørgsmaal til mig angaaende Forholdene ved Skibsmaalingen over for de russiske Autoriteter. Vi have Traktat med Rusland med Hensyn til Anerkendelse af vor Skibsmaaling, hvorefter Rusland anerkender den, dog saaledes, at der forbeholdes en Ret til at give Tillæg for visse Rum i Skibet. Den Traktat, som vi saaledes have opnaaet, er, man kan næsten sige Ord